

Sygn. akt V CZ 55/07

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi R. T.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego  
postanowienia Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 31 maja 2006 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2007 r.,  
zażalenia R. T.  
na postanowienie Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 16 listopada 2006 r.,

**odrzuca zażalenie.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę R. T. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia tego Sądu z dnia 31 maja 2006 r. oddalającego apelację skarżącego od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 23 lutego 2006 r., którym orzeczono o władzy rodzicielskiej nad jego małoletnimi dziećmi. Sąd Okręgowy stwierdził, że wniesiona skarga nie spełniała wymagań formalnych określonych w art. 424<sup>5</sup> k.p.c. oraz że pomimo wezwania wskazane braki nie zostały przez skarżącego uzupełnione (art. 424<sup>6</sup> k.p.c.).

Skarżący w osobiście sporządzonym zażaleniu wniósł o uchylenie powyższego postanowienia.

Sąd Okręgowy przedstawił zażalenie wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87<sup>1</sup> k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Dotyczy ono także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Zastępstwo to nie jest wymagane w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa.

Przewidziany w powyższym przepisie przymus adwokacko-radcowski obejmuje wszystkie postępowania toczące się przed Sądem Najwyższym, w tym postępowanie zainicjowane skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424<sup>1</sup> i nast. k.p.c.).

Zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego zostało sporządzone z naruszeniem art. 87<sup>1</sup> k.p.c., żalący bowiem nie wykazał, by należał do kręgu osób zwolnionych od przymusu adwokacko-radcowskiego.

Środki odwoławcze objęte przymusem, sporządzone z naruszeniem art. 87<sup>1</sup> k.p.c. podlegają odrzuceniu jako „z innych przyczyn” niedopuszczalne.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 w związku z art. 370, art. 398<sup>21</sup> i art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.